

ten hädanefter närmare undersöka den del av marken, på vilken han ämnade slå sig ner.

Man riktigt njuter av att föreställa sig Anteus stående bland pygméerna, lik den högsta tornspira i hela världen, under det de sprungo kring hans fötter som små myror. Och det är roligt att tänka på den stora tillgivenhet, som rådde dem emellan, trots skillnaden i storlek. Ja, det har stundom förefallit mig, som om jätten i själva verket lika bra behövde småfolket som de honom. De voro egentligen hans enda sällskap och goda vänner.

Ingen, som liknade honom, hade någonsin skapats. Ingen varelse av hans egen storlek hade någonsin stått ansikte mot ansikte med honom och talat med hans tordönsröst. Där han höjde sig med huvudet uppe bland molnen var han fullkomligt ensam, och han hade varit det i hundratals år.

Även om Anteus träffat en annan jätte hade han antagligen tyckt, att världen var för liten att rymma två sådana bjässar. Och i stället för att bli vän med honom hade han troligen kämpat med honom till dess en av dem eller